

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1160 ²	Κυριακὴ Βαΐων βράδου 24 Ἀπριλίου 2016 (2005)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ποῦ εἶνε οἱ καρποὶ μας;

«Καὶ ἐξηράνθη παραχρῆμα ἡ συκὴ» (Ματθ. 21,19)

Ἀπόψε, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς ἀγίας καὶ Μεγάλης Ἑβδομάδος. Ἀρχίζουσι **ὑπέροχες ἀκολουθίες**, οἱ πιδὸ κατανυκτικὲς τοῦ ἔτους. Πρέπει κανεῖς νὰ ἴνε ἀπὸ πέτρα, γιὰ νὰ μὴν αἰσθάνεται αὐτὰ ποὺ ψάλλει ἡ Ἐκκλησία.

Δὲν θὰ ἐρμηνεύσω κάποιον ἀπὸ τὰ τροπάρια. Θὰ πῶ λίγα λόγια πάνω στὸ εὐαγγέλιον, στὴν ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου, ποὺ διηγεῖται ἕνα περίεργον θαῦμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶνε **τὸ θαῦμα τῆς ξηρανθείσης συκῆς**. Ὑπὸ ποιῆς συνθήκης ἔγινε τὸ θαῦμα αὐτό;

Ὁ Χριστὸς μας, ἀγαπητοί μου, ὅπως ἀκούσαμε τὸ πρωί, ἀνέβηκε **στὰ Ἱεροσόλυμα**. Κι ὁ λαός, ποὺ εἶχε μάθει ὅτι ἀνέστησε τὸ Λάζαρον, τὸν ὑποδέχθηκε μὲ πρωτοφανεῖς ἐκδηλώσεις: ἔστρωναν τὰ ρούχα τους, ἔκοβαν κλαδιὰ καὶ τὰ ἔσειαν, καὶ τὰ παιδιὰ φώναζαν «*Ἰωσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου...*» (Ἰω. 12,13). Μεγάλῃ τιμῇ καὶ δόξᾳ.

Τὸ βράδου ὅμως ὁ Χριστὸς δὲν κοιμήθηκε στὰ Ἱεροσόλυμα. Γιατί; Διότι μέσα στὴν πόλιν ὑπῆρχαν γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι, ποὺ ζητοῦσαν εὐκαιρία νὰ τὸν ἐξοντώσουν. Μὰ ἡ ὥρα τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶχε ἔρθει ἀκόμα. Γι' αὐτό, μόλις βασίλευσε ὁ ἥλιος, πῆρε τοὺς μαθητὰς του καὶ βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν. Πῆγε **στὴ Βηθανία**, κ' ἐκεῖ πέρασε τὴ νύχτα.

Τὴν ἄλλη μέρα, μόλις βγήκε ὁ ἥλιος, ξεκίνησε μὲ τοὺς μαθητὰς του πάλιν γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. Στὸ δρόμον πείνασε καὶ πάνω στὴ δημοσίᾳ ὁδὸ εἶδε **μιὰ συκιά** (οἱ συκιῆς εὐδοκιμοῦν στὴν Παλαιστίνη, καὶ τὰ σῦκα ἐκεῖ βγαίνουν πολὺ πρῶιμα). Πλησίασε καὶ ἄπλωσε τὰ ἄχραντά του χέρια στὰ κλαδιὰ, γιὰ νὰ βρῆ σῦκο νὰ φάῃ. Δὲν βρῆκε οὔτε ἕνα. Καὶ τότε, λέει τὸ εὐαγγέλιον, εἶπε στὴ συκιά: «*Μηκέτι ἐκ σοῦ καρπὸς γένηται εἰς τὸν αἰῶνα*», ποτέ σου πιά

νὰ μὴν καρπίσης. Καὶ –ὦ τοῦ θαύματος– ἀμέσως τὰ πράσινα φύλλα κιτρίνισαν, τὰ κλαδιὰ καὶ ὁ κορμὸς στέγνωσαν, ὡς καὶ ἡ ρίζα νεκρώθηκε: «*ἐξηράνθη παραχρῆμα ἡ συκὴ*» (Ματθ. 21,19-20).

Διαβάζοντας αὐτὰ μερικοὶ σκανδαλίζονται. Μὰ **τί κακὸ ἔκανε τὸ δέντρο**, λένε, καὶ ξέσπασε πάνω του ἡ ὀργὴ τοῦ Χριστοῦ; Τί ἔχουμε ν' ἀπαντήσουμε σ' αὐτούς, ποὺ παίρνουν κόσκινον καὶ κοσκινίζουν τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ βροῦν κάποιον ψεγάδι νὰ τὸν κατηγορήσουν;

Ὁ Χριστὸς δὲν ἦταν μόνο ἄνθρωπος, ἦταν καὶ Θεός. Ὡς Θεὸς εἶνε **Θεὸς δικαιοσύνης**, «*ἠγάπησε δικαιοσύνην*» (βλ. Ψαλμ. 44,7· Ἐβρ. 1,9). Ὅλα ὅσα κάνουν οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ στὴ γῆ, τὰ βλέπει, τὰ γνωρίζει λεπτομερῶς· καὶ τιμωρεῖ μὲν τὸ κακὸ, ἀμείβει δὲ τὸ ἀγαθόν. «*Ἔστι δίκης ὀφθαλμός, ὃς τὰ πάνθ' ὀρᾷ*». Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς, ὅταν ἦρθε ἐδῶ στὴ γῆ, δὲν παρουσιάστηκε ὡς Θεὸς δικαιοσύνης, «*Θεὸς ἐκδικήσεων*» (Ψαλμ. 93,1), ὅπως στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ποὺ ἐκεῖ κάθε ἁμαρτία ἐτιμωρεῖτο ἀμέσως καὶ κεραυνοβόλως. Ἀπόδειξις: ὅταν ὁ Χριστὸς θέλησε νὰ πάῃ σὲ μιὰ πόλιν καὶ οἱ κάτοικοί της δὲν τὸν δέχτηκαν νὰ κηρύξη, δύο μαθηταὶ του ὠργίσθησαν καὶ εἶπαν: –Κύριε, θέλεις νὰ ποῦμε νὰ πέσῃ ἀστροπελέκι νὰ τοὺς κάψῃ; Καὶ ὁ Χριστὸς ἀπήντησε: –«*Οὐκ οἶδατε ποίου πνεύματος ἐστε ὑμεῖς...*», δὲν γνωρίζετε μὲ ποιοῦ πνεῦμα ἦρθα στὸν κόσμον; δὲν ἦρθα νὰ καταστρέψω τὸν κόσμον, ἀλλὰ νὰ τὸν σώσω (Λουκ. 9,55-56). Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ τοῦ Κυρίου! Καὶ ὅταν σταυρώθηκε, μπορούσε ἀπ' τὸ σταυρὸ νὰ κουνήσῃ μόνο τὸ δαχτυλάκι του καὶ νὰ γίνῃ ἡ γῆ κάρβουνο. Δὲν τὸ ἔκανε· διότι ἦρθε, γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον.

Ἄλλ' ἐνῶ στὴν ἐπίγειαν ζωὴν τοῦ ὁ Χριστὸς ἦταν ὅλο ἀγάπη καὶ ἔλεος, ἐν τούτοις δὲν ἔ-

παυσε να εἶνε καὶ **Θεὸς δίκαιος**. Καὶ ἔχουμε δύο περιστατικά πού τὸ ἀποδεικνύουν.

- Τὸ ἕνα εἶνε ὅταν πῆγε **στὴ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν**. Οἱ Γαδαρηνοί, φιλάργυροι καὶ πλεονέκτες, ἔτρεφαν χοίρους παρὰ τὴν ἀπαγόρευσι τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου· καὶ ὁ Χριστὸς ἐπέτρεψε στὰ δαιμόνια νὰ μποῦν στοὺς χοίρους, καὶ τὸ κοπάδι τους πνίγηκε στὴ λίμνη. Ἔτσι ὁ Χριστὸς καὶ ἔδειξε ποιὸς εἶνε, καὶ τιμώρησε τὴ φιλαργυρία καὶ πλεονεξία τους.

- Τὸ ἄλλο περιστατικὸ εἶνε τὸ σημερινό, ἡ ξηρανθεῖσα συκιῆ. Γιατὶ ἐξήρανε ὁ Χριστὸς τὴ συκιὰ; **Ὁ ἄνθρωπος μοιάζει μὲ δέντρο**, ζωντανὸ δέντρο. Ὅπως τὸ δέντρο ἔχει ρίζες, ρουφάει νερὸ καὶ φτειάχνει καρπούς, ἔτσι κι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ρίζες – καὶ ἀλλοίμονο ἂν οἱ ρίζες κοποῦν. Οἱ ρίζες τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶνε στὴ γῆ· εἶνε στὸν οὐρανό, ἀπὸ ἑκεῖ ἀντλεῖ χυμούς. Γι' αὐτὸ ἕνας νεώτερος φιλόσοφος εἶπε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε κυρίως μεταφυσικὸ ὄν. Ἀπόδειξις, ὅτι καὶ ὁ πιὸ ὑλιστὴς κάποτε σκέπτεται: –Ὅταν πεθάνω τί θὰ γίνω; ποῦ θὰ πάω;... Καὶ ὅπως τὸ δέντρο κάνει καρπούς, ἔτσι καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔχει χρέος νὰ φέρῃ καρπούς, καρπούς «*τοῦ Πνεύματος*», δηλαδὴ ἀρετές. Ποιὲς ἀρετές; Ἀνοῖξτε τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολή (κεφ. 5, στίχ. 22), νὰ δῆτε ἐκεῖ ἐννέα καρπούς: πρῶτος ἡ *ἀγάπη*, καὶ ἀκολουθοῦν *χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια*. Αὐτὰ καλεῖται νὰ καλλιέργησι ὁ Χριστιανός, ἔχοντας ρίζα ἀθάνατη τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἡ συκιὰ πού ἐξήρανε ὁ Χριστὸς εἶνε **σύμβολο** τοῦ ἀνθρώπου πού δὲν κάνει καρπούς τοῦ Πνεύματος. Κι ὅπως ἐκεῖνη ξεράθηκε, ἔτσι κι αὐτὸς **θὰ τιμωρηθῆ**.

Ἀλλὰ ἡ συκιὰ εἶνε ἀκόμα σύμβολο καὶ ἐνὸς ὁλοκλήρου λαοῦ, τοῦ **Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ**. Τί ἦταν ὁ Ἰουδαϊκὸς λαός; Ἔνα δέντρο, πού ὁ Θεὸς τὸ φύτεψε σὲ μιὰ γῆ «*ῥέουσαν μέλι καὶ γάλα*» (Ἐξ. 3,8,17 κ.ά.), τὸ πότισε καὶ τὸ ἐλίπανε. Τοῦ ἔστειλε πολλές καὶ μεγάλες εὐεργεσίες, μεγάλους ἄνδρες, καὶ ἔπρεπε τὸ δέντρο αὐτὸ νὰ παραγάγῃ γλυκοὺς καρπούς. Ἀντὶ γι' αὐτοὺς ὅμως τὸ Ἰουδαϊκὸ ἔθνος παρουσίασε ἀγκάθια καὶ τριβόλια· κι ἀντὶ νὰ σκορπάῃ τὴν ἀγαθωσύνη, διέπραξε μέσα στὰ Ἱεροσόλυμα τὸ μεγαλύτερο ἔγκλημα τῶν αἰώνων, σταύρωσε τὸν Θεάνθρωπο τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Ἐκτοτε κάποια κατάρρα κυνηγάει τοὺς Ἑβραίους. Τιμωρεῖ ὁ Θεός. Δὲν πέρασαν σαράντα χρόνια ἀπὸ τὴ μέρα πού εἶπε ὁ Χριστὸς τὴν παραβολὴ τῆς ξηρανθείσης συκῆς, καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα πολιορ-

κήθηκαν στενὰ ἀπὸ τὶς ῥωμαϊκὲς λεγεῶνες τοῦ Τίτου. Οἱ Ῥωμαῖοι μπῆκαν στὴν πόλι, κατέστρεψαν τὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος καὶ τὸ πραιτώριο τοῦ Πιλάτου, ἔκαψαν τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἄννα καὶ τοῦ Καϊάφα, ἔπιασαν πλῆθος αἰχμαλώτους καὶ τοὺς πουλοῦσαν στὰ σκλαβοπάζαρα. «*Τριάντα φλωρία ἐπώλησαν οἱ Ἑβραῖοι τὸν Χριστόν μας, τριάντα εἰς τὸ φλωρὶ ἐπώλησεν ὁ Χριστός μας χίλιες χιλιάδες Ἑβραίους*», λέει ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός (σ. 197). Πουλοῦσαν γυναῖκες καὶ παιδιὰ στὴν ἀγορὰ γιὰ ἕνα δηνάριο, παρακαλῶ, γιὰ μιὰ δραχμὴ. Οἱ δὲ ἄντρες σταυρώθηκαν. Τόσο πολλοὶ ἦταν οἱ σταυροί, ἀναφέρει ἡ ἱστορία, ὥστε δὲν ὑπῆρχε πλεον ξύλο στὸ δάσος γιὰ νὰ σταυρώσουν ἄλλους. Ἔτσι τὸ «*Μηκέτι ἐκ σοῦ καρπὸς γένηται εἰς τὸν αἰῶνα*» πραγματοποιήθηκε. Συμβολικὰ ἐνήργησε ὁ Χριστός· ἀντὶ νὰ χτυπήσῃ ἄνθρωπο, χτύπησε ἕνα δέντρο ἄψυχο, γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὸ δίδαγμα.

* * *

Ἀδελφοί μου, τελείωσα. Θὰ ἤθελα ἀπόψε πού θὰ πᾶτε στὰ σπίτια σας, μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Νυμφίου, νὰ θέσετε στὸν ἑαυτὸ σας ἕνα ἐρώτημα: Ἐγώ, ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς, τί εἶμαι; **εἶμαι δέντρο καρποφόρο;** ἔχω νὰ παρουσιάσω καλὰ ἔργα;... Καὶ μπορούμε νὰ παρουσιάσουμε καλὰ ἔργα, μάλιστα τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες πού πρέπει νὰ θυμηθοῦμε φτωχοὺς καὶ ἀρρώστους. Ἐξέτασε τί εἶσαι, συκιὰ μὲ σύκα, ἢ σὰν αὐτὴ πού καταράστηκε ὁ Χριστός;

Ἄς ἐξετάσουμε τὸν ἑαυτὸ μας καὶ ὡς ἔθνος. **Τί καρπούς ἔχει ἡ Ἑλλάδα;** Κάποτε εἶχε ἐκλεκτοὺς καρπούς. Τώρα βγάζει ἀγκάθια καὶ τριβόλια, ἀπίστους καὶ ἀθέους καὶ βλασφημους, καὶ ὑπάρχει φόβος τιμωρίας. Θὰ πεινάσουμε, θὰ ποῦμε τὸ ψωμὶ ψωμάκι καὶ τὸ νερὸ νεράκι. Εἶμαστε ὅλοι δέντρα ἄκαρπα, ἄντρες, γυναῖκες, παιδιὰ, ἱερωμένοι, ἀρχιερεῖς, ἄρχοντες, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Θὰ ἐορτάσουμε τὸ Πάσχα στὴν ἐκκλησία, ἀλλ' ὅταν βγοῦμε ἔξω εἶμαστε εἰδωλολάτρες καὶ ἀντίχριστοι, καὶ θ' ἀκουστῆ ἡ φωνὴ – τίνος; Ὅχι τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἐπισκόπου Αὐγουστίνου, ἀλλὰ ἡ φωνὴ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, πού λέει: «*Ποιήσατε καρπούς ἀξίους τῆς μετανοίας... Πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται*» (Λουκ. 3,8-9)· δέντρο πού δὲν κάνει καρπὸ, εἶνε γιὰ **τσεκούρι καὶ φωτιά**.

Ἄς παρακαλέσουμε ὅλοι, νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου νὰ γίνουμε **δέντρα καρποφόρα**, πρὸς δόξαν τοῦ ἁγίου του ὀνόματος· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**